

פולק וארקין: מעשי קונדס

אז, מחליפים ביניהם רפליקות בידענות של ותיקים במיק- צוע. ואילו התסריט מספק להם כל מיני מהמורות, כמו חברת-תעופה מופעלת על-ידי מהגרים מפורמוזה, רודן לאטיני שרוצה להנציח שדי פרוצתו על הדגל הלאומי, מירדף לוליני באוטוסטרדה עמוסה, והתונה חגיגית עם תזמורת הטיילת מהוליווד. מי שמוכן להוציא את ההגיון שלו לחופשה בת שעתיים, יבוא בוודאי על שכרו.

ההיגיון יוצא לחופשה

חתנים צמודים לדולר (בריהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — יש צורך בכמה דקות, כדי להתרגל לעובדה שהסרט הזה אינו מתכוון לומר שום דבר מיוחד. אין לו מסר ואין לו משמעות. הוא בסך הכל רוצה לבדר, ולעשות זאת בדרך הפחות מחייבת. אבל מן הרגע שהצופה מבחין בכך, אין עוד בעיות. אפשר להתרווח במושב ולחייך למראה מעשי הקונדס של פיטר פולק ואלן ארקין, ולהנות למראה ההמצאות שבתסריט של אנצ'רו ברגמן. הבימוי של ארתור הילר חלקלק ויעיל. הרגעים הראשונים אמנם מבלבלים במיקצת: מעשה שוד של מכונית הנושאת גלופות של שטרי 500 דולר. לרגע מתקבל הרושם, כאילו מדובר בגורסה קולנועית של מותחן נוסח סטארסקי והאץ', עם מהלמות, יריות והרוגים-בחינוך. אבל עד מהרה יוצא המרצע מן השק. פיטר פולק, המציג עצמו בפני כל כסוכן שירות הביון המרכזי, מבקר בחברת אשתו ובנו בבית הוריו ללחו המיועדת, רופא-שיניים מצליח ורעיתו. בזמן הארוחה הוא מספר למסובים על נפלאות מסעותיו בוונצואלה, ועל פגישותיו עם זובי-ענק שמרימים בני-אדם במלתעותיהם. ומאותו הרגע אוחז הטירוף בכל הסיפור, שבו נאלץ רופא- השיניים לסייע לסוכן במיבצע הסחה, שבהצלחתו תלוי כל שוק המטבע הבינלאומי.

כל מה שבא אחר-כך הוא אוסף של בדיחות, שבהן ארקין, רופא-השיניים הנבון, ופולק, שהוא מרגל ווירטור

שלהם. והסרט אכן עומד להיות מוצג שם בתחילת חודש נובמבר. עדיין לא ברור אם הבמאי אברהם הפנר יוכל להת- לוח אל הסרט. נראה שאין איש במדינה הזאת שסבור, כי נסיעה זו חיונית, פרט לכמה משוגעים לדבר, שהמשתתף ביניהם הוא שאין להם האמצעים או ההשפעה הדרושים כדי להזיז משהו בנדון. כי- תיים, ניראה שההתעללות של המפיק ב- סרט התקבלה בשלוה. כמעט חשודה. על-ידי כל המעורבים בדבר. וזה בהחלט משונה כאשר יודע שחלק גדול מן ה- תקציב להפקת פרשת וינטל בא ממוסדות ממלכתיים, הטלוויזיה והמועצה לתרבות, שהשתתפו במיבצע בגלל המוניטין של הבמאי הפנר, ולא בזכות המיומנות ה- מיקצועית המופלגת של המפיק קוצקי. שזה היה סירטו העלילתי הראשון. אז למה אין עושים מאומה כדי למנוע תק- ריות כאלה? או שמא לא היה איש נבון די הצורך כדי לצפות מראש את הנעשה. ואין שום בסיס חוקי לטענות?

● **הבמאי הגרמני פולקר שלנדורף** ורעייתו, השחקנית-תסריטאית באיית- מרגרט פון טרוטה, שביקרו בשבוע שבוע שעבר בישראל, במיסגרת שבוע הסרט הגרמני שנערך בשלושת הימים זקים, נהגו משהייתם הקצה בישראל ימרות שתי תקינות צורמות. הראשונה קשורה בתוך הפח, הסרט שזכה השנה ב-

אנתוני קווין ובת-זוג: כמו הקוקיה

הן את „בן ללא הורים” והן את נינון סבילה ואנטוניו דה-קורדובה. אפילו הסיפור עצמו עושה רושם מפוקפק, כשהוא מוצג בדרך זו. ואשר לאנתוני קווין, ניראה שדמות הגבר העממי, הפשוט והחיוני, המחוספס והרגיש, החושני והרגזן, הפכה להיות אישיות תמישנה שלו. הוא מסוגל לגלם תפקידים כאלה מתוך שינה. יתכן שזה בדיוק מה שהוא עשה כאן.

לשחק נתוך שינה

ילדי סנש (אורלי, תל-אביב, מכסיקו) — הסופר האמריקאי אוסקר לואיס חי כשנה וחצי ב- מחיצתה של משפחת סנש, לפני שכתב את הספר התי- עודי שעליו מבוסס סרט זה. ספר שדרכו משתקפת, לדעת הביקורת האמריקאית, הנשמה האמיתית והאופי הנכון של העם המכסיקני כולו. התסריטאי צ'ארה זאוואטיני והבמאי האל בארטלט לקחו את הספר של לואיס וטבלו אותו בשמאלץ, ריבה, מרורים וים של דמעות. התוצאה: תעודה אנושית שלבשה את כל צבעי האיפור המזויזפים של הקולנוע או, לסירוגין, מילודרמה המתביישת להודות בזאתה, ומנסה להסתתר מאחרי יומרות דוקומנטריות. גיבור הסרט, סבל חסר פרוטה בשם סאנשו (אנתוני קווין), הוא אבי-טיפוס של המאצץ, גבר שכמו הקוקיה, השאיר ילדים בכל קן נשי שנקלע בדרכו, בנוסף לצורו שגידל במחיצתו שלו. חלומה הגדול הוא שיבה אל הקרקע, פיסת אדמה שעליה יוכל להקים בית לכל צאצאיו, מכל האמהות השונות, ושבו יוכל להרגיש עצמו כפאטריארך במלוא מובן המילה. מזלו, שהבתולה הקדושה נוטלת בסופר-של-דבר את היוזמה לידה ושולחת לו כרטיס פיס, המאפשר לו להגשים חלומו. אלא שזה רק צעד קטן לקראת פיתרון בעיות המישפחה הסבוכות. כל זה מוצג על המסך בצבעים חריפים, במישחק מודגש עד כדי ניקור העיניים, ובבימוי מלאכותי המזכיר

וואלסקה גרט מתנה לסינמסק

פולקר שלנדורף הבמאי שדאג

פרס הגדול בקאן (יחד עם אפוקליפסה עכשיו של קופולה). שלנדורף, שביים את הסרט, הביא עימו עותק החלונה היתה לערוך הצגה מיוחדת בסינמסקים. לכבוד הבמאי. מפיק הסרט בישראל יורם פלמן, הודיע מייד על התנגדותו, מפני שחשב כי העיתוי מוקדם מדי, וזה יקלקל את ההד שהא מתכוון להשיג כי אשר יוציא את הסרט לשוק עם בכורה הגיגית. אולי בהשתתפות נשיא-המדינה ואולי בהשתתפות ראש-הממשלה. שלנדורף, שבא מסביבה שבה כבודו של ה- במאי הוא לא פחות חשוב משיקולים מיס- חריים שתבונתם מוטלת בספק, נמנע מת- עימות ישיר, אך דאג שהסרט בכל זאת יוקרן, לחוג סגור, ביום הרביעי אחרי ה- צהריים. בסינמסק בתל-אביב.

תדרין חובה לראות

תל-אביב: לאהוב מחדש, הסינדרום הסיני, ירייה של חסד, צייד הצבאים, ניי שואיה של מריה בראון, אשה לא נשואה, ירושלים: אשה לא נשואה, מיפגשים הסוג השלישי, צייד הצבאים. חיפה: צייד הצבאים, המשמה חוני רייקר.

תל-אביב:

● **נישואיה של מריה בראון** (מוזיאון תל-אביב, גרמניה): סרטו של וורנר ריינר פאסבינדר על מעמדה של האשה בחברה הגרמנית המורעבת והנצלי- נית שאחרי מלחמת העולם השנייה. סרט קשה ומרגזי שחובה לראותו כתעודה היס- טורית. מישחק טוב של חנה שיגולה.

אני שייכת לי הפקה איטלקית שנעשתה כולה על-ידי נשים (הישראלית נורית אביב צילמה את הסרט), והכוונות הן, כמובן, פמיניסטיות מאד. אבירי המוסר הדרום ראו את הסרט והכריזו שמותר לראות אותו בהגבלה „מגיל 18 ומעלה”. ההגבלה המקובלת היא מגיל 16. ההגבלה עצמה היא, כמובן, מעשה צביעות מאחר שבת-המישפט-כבר הסכימו בעבר, ש- אין שום אפשרות לאכוף על בת-הקול- גוע בדיקת גילם של המבקרים. מאחר שאין לסדרן כל סמכות לבקש מן הנכב- סים להציג תעודות-זיהוי, ואין אפשרות להסירה אותו לנהוג כך. כלומר, התוצאה הישירה של החלטת חכמי ציון שבירוש- לים, היא פירסומת לא רגילה לסרט. כאשר כל מי שמשחקק לסצנות גועזות וחריגות ירוץ לקנות כרטיסים. יש עוד המעזים לטעון שהצנזורה מתנכלת למפי- צים.

● אולי זה בגלל החורף המתקרב, ואולי בגלל הרגלי הצפייה של הישראלי. עובי- דה היא שהר-רייב-אין בתל-אביב הח- ליט לפתוח במיבצע חדש: שני סרטים בכרטיס אחד. כלומר, הצופה בעל הכרטיס, מוזמן לקחת את המישפחה להצגה ראשו- נה שבה יישבו הילדים במושב הקדמי ו- אילו הוא ואשתו יעסקו בענייניהם, במר-

התקריט השנייה אירעה בסינמסק ירו- שלים. קהל המורכב ברובו מדוברי-גרמ- נית מבוגרים שבאו לראות את סירטו ההתעשרות הפלאומית של עניי קומבאד, גילה סרט קשה התוקף בהריפות מוסר ברגני ומציג דמות אמביולנטית-של יתר- די: כמה מן הנוכחים השמיעו מתאווהיהם בוקל רם מאד, באוזני הבמאי, ולא השי- תכננו כלל מתשובותיו. הם ציפו לסרט מן הסוג הישן והמתקתק, לא לסרט מן הסוג של הקולנוע הגרמני החדש הזועם והמוחה. אך שלנדורף התרשם לטובה מ- מיפגשים שערך עם הקהל הצעיר של הסינמטקים בישראל. בסירטו ירייה של חסד מופיעה באופן מבריק שחקנית בשם וואלסקה גרט, אישיות יוצאת-דופן ב- בהימה הגרמנית. בשנת 1917 הגישה תוכנית קאברט מיוחדת משלה. וייסדה אסכולה של אשה אחת בשטח זה. הופעתה בסירטו של שלנדורף היתה זמן קצר לפני שנפטרה. אחרי שהבמאי יצר סרט תצודי על חייה. בביקורו בישראל הבטיח להעניק סרט זה במתנה לסינמטק בתל- אביב. מזהה בעלת ערך ייחודי.

● **המפיק מייכאל שוילקי** גאה לציין שהוא הראשון שזכה באישור מוסר חדש מצד המועצה לביקורת מחזות וסרטים, הלא היא הצנזורה. שוילקי הביא סרט בשם